

tagen i Lovforslaget om Rettens Pleje, men jeg tror ogsaa at burde sige, at jeg ved den Lejlighed har, enten i et Udvalg eller ved Forhandlingerne i et af Tingene, gjort de samme Betragtninger gældende, som jeg har tilladt mig at gøre gældende i Dag. — Lige overfor det af det ærede Medlem udtalte, at man kunde stole paa, at naar Forliget blev indgaaet i Forligskommissionen eller Retten, vilde den paagældende Debitor blive gjort opmærksom paa, at han var ved at gaa ind paa noget, som han ikke skulde gaa ind paa, vil jeg bemærke, at det er ganske rigtigt i alle de Tilfælde, hvor Debitor møder selv, men netop i de Tilfælde, hvor der er Grund til at være forsigtig, kan man, hvis en saadan Bestemmelse skulde blive vedtagen, vente sig, at den paagældende Kreditors Repræsentant forsyner sig eller en af sit Personale med en Fuldmagt fra den paagældende Debitor, hvori alle Forligsvilkaarene staa opregnede, og i Henhold til hvilken Forliget vil blive afsluttet i Forligskommissionen eller Retten uden nogen som helst Anledning til der at paavirke Debitor. Jeg tror derfor, at hvis man vil have den Regel, som findes i § 6, saaledes, at den virkelig skal gøre den Gavn, der tilsigtes — og jeg er ganske enig i, at det vil være heldigt — maa den underkastes en nærmere Undersøgelse eller Prøvelse og eventuelt ikke saa ringe Forandring. Det er, som sagt, noget, som jeg, der ganske kan slutte mig til den Tanke, der ligger til Grund for § 6, meget skal henstille muligt kunde finde Sted ved denne Lejlighed.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Nellemann*): Jeg skal blot bemærke med Hensyn til § 6, at det dog efter Lovgivningen maa forudsættes som Regel, at Debitor møder selv i Forligskommissionen, og at det er en Undtagelse, at han møder ved Fuldmægtig. Som Følge deraf skulde det jo kun blive undtagelsesvis, at Bestemmelsen kunde omgaaes paa den Maade, som den ærede Justitsminister har nævnt. Jeg erkender, at den *kan* omgaaes paa den Maade, men det skulde vel efter Lovgivningens Forudsætning kun være de sjældne Tilfælde. — Hvad angaar Spørgsmaalet om § 2 vil jeg blot sige, at Udpantning foregaar jo ikke, før Fordringen maa siges at være anerkendt eller i alt Fald ikke bestridt, hvilket jeg mener i denne Forbindelse maa være det samme; thi det er jo netop Lovgivningens Mening, at det, inden der skredes til Udpantning, skulde være afgjort, om Fordringen bestrides eller

ikke. I det Øjeblik, der skrives til Udpantning, mener jeg derfor, at Fordringen maa siges at være ubestridt, derved, at Debitor selv ikke har erklæret, at han vil bestride den. Det kunde jo godt paa forskellige Maader lægges ham paa Hjerte, at han maa sige til, hvis han har i Sinde at gøre Indvending — det kunde f. Eks. staa i den Udpantningskendelse, som meddeles ham — saaledes at han ikke godt kan undgaa at bemærke det. Ellers tror jeg, det vil være meget vanskeligt at give Regler om, hvilket Maal af Bevis eller Sandsynlighed der skal være til Stede, for at man kunde bruge denne Fremgangsmaade.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Dermed er Dagsordenen udtømt.

Jeg skal da angive Dagsordenen for Tingets næste Møde, som afholdes paa Fredag den 20. Januar Kl. 1¹/₂. Dagsordenen vil da være:

Første Behandling af:

Forslag til Lov om Kommissarier ved Jernbanerne.

Mødet hævet Kl. 1.55'.

25de Møde.

Fredag den 20. Januar, Kl. 1¹/₂.

Formanden: Med Skrivelse af 19. ds. fremsender Ministeriet for offentlige Arbejder under Henvisning til § 10 i Lov Nr. 44 af 31. Marts 1891 et Antal Eksemplarer af Budgettet for Københavns Havnevæsen for indeværende Aar. De modtagne Eksemplarer ere omdelte.